„UNIVERSUL“

ARMATA ŢĂRII

Exponentă a neamului întreg, armata a constituit întotdeauna, dar mai ales în vremuri grele, baza propăşirii noastre, pavăza integrităţii fruntariilor, siguranţa căminurilor şi ogoarelor, garanţia existenţei noastre naţionale.

Din luna Iunie a acestui an, când i-a fost dată misiunea de a spăla umilinţa trecutului, de a recuceri provinciile dela răsărit, de a lupta împotriva bolşevismului ce ameninţa toată civilizaţia europeană, armata noastră, fiii şi fraţii noştri, toţi, dela soldatul simplu până la Conducătorul Statului, ţărani şi orăşeni, au răspuns printr'o exemplară unanimitate la chemarea Patriei.

Nici enormele greutăţi puse în cale de un duşman viclean şi feroce, nici sângele jertfit, nici existenţa individuală pusă în pericol la fiecare pas, nimic nu a putut opri elanul cu care ostăşimea a pornit să apere pământul, munca, viaţa, a noastră a tuturor şi a neamului românesc în întregimea lui.

Alături de brava armată germană, soldaţii români au dovedit şi acum indiscutabile calităţi de voinicie şi elogiile tuturor tehnicienilor şi observatorilor străini au umplut sufletele noastre de mulţumire şi de orgoliu.

Lupta nu s'a sfârşit; poate că împrejurările viitoare ne vor cere să fim prezenţi acolo unde necesităţile ne vor impune. Dragostea şi recunoştinţa ţării se îndreaptă cu încredere către ostăşime faţă de care toţi cei rămaşi, toată românimea, au contractat obligaţiuni pe care nimeni nu le poate uita.

Trebuie să facem tot posibilul spre a pune armata noastră în situaţia tehnică şi materială impusă de regulile şi progresele războiului modern.

Trebuie să facem toate jertfele spre a da însufleţirii şi avântului ostăşesc, susţinerea tehnică cerută de experienţele de până acum.

Dacă vrem să avem o Românie consolidată, puternică, respectată şi ascultată, dacă vrem să ne menţinem roadele muncii noastre, dacă vrem să avem certitudinea continuităţii noastre naţionale, trebuie ca prima noastră preocupare, suprema noastră grije, să fie înzestrarea şi pregătirea armatei, spre a fi la înălţimea tuturor eventualităţilor.

V.

La răsărit de Taganrog

germanii au cucerit o poziţie sovietică

Berlin, 23 (Rador). — La est de Taganrog, elemente de contact germane au cucerit complet o poziţie de rezistenţă bolşevică.

Infanteriştii germani au luat această poziţie cu asalt, capturând numeroşi prizonieri sovietici, în afară de arme şi muniţii.

Imprumutul Reîntregirii prezintă avantajele tuturor împrumuturilor făcute până acum de statul român. Ca atare, el este împrumutul cel mai bine aşezat şi mai aducător de câştig decât orice împrumut dinaintea lui.

M.S. REGELE A PRIMIT PE COLINDĂTORI LA PALATUL REGAL

Pentru a păstra tradiţia străvechilor datine româneşti, primăria municipiului Bucureşti a organizat în anul acesta prin direcţia culturală, eri la orele 9, un reuşit concurs.

D-nii Horia Oprescu, directorul mişcării culturale şi d. prof. Mihail Vulpescu, consilierul ei technic, au isbutit să realizeze o manifestare plină de viaţă şi pitoresc, în care frumuseţea colindelor sfinte s'a unit farmecului deosebit al obiceiurilor înfăţişate cu mult suflet şi înţelegere de şcoalele, căminurile cuturale şi populare.

Publicul care a urmărit în mare număr şi cu mult entuziasm această manifestare a răsplătit pe colindătorii participanţi, ca şi pe însufleţiţii organizatori cu meritate manifestaţii de simpatie.

N'a lipsit niciuna din datinele şi obiceiurile strămoşeşti, iar cocurile şcolare sau de adulţi s'au întrecut care să redea mai frumos poezia şi farmecul mistic al colindelor.

Datorită d-lui int. general C. Florescu, care a oferit premii suficiente, toţi colindătorii au putut primi o meritată încurajare pentru munca lor idealistă şi atât de frumoasă.

❖

La orele 12 precis, cortegiul colindătorilor, dintre care mulţi în frumosul port naţional, au fost primiţi în curtea Palatului Regal.

M. S. Regele Mihai I a apărut în balcon în ovaţiile nesfârşite şi entuziaste ale colindătorilor, cărora se uneau aclamaţiile mulţimei adunată în piaţa Palatului Regal.

După intonarea „Imnului Regal" cortegiul într'un singur glas a cântat tradiţionala „Bună dimineaţa" şi celelalte colinde pe care Suveranul le-a ascultat cu mare plăcere, mulţumind d-lui primar general Florescu şi d-lor Horia Oprescu şi profesor Vulpescu pentru gândul şi truda de a păstra tradiţia colindelor strămoşeşti.

La Palat s'au împărţit tuturor colindătorilor pungi cu dăruri.

M. S. Regele Mihai ascultând din balconul Palatului Regal urările colindătorilor, adunaţi în curtea palatului

LA SFÂNTA PATRIARHIE

Cortegiul, plin de pitoresc cu marile stele şi zeci de stele mai mici, a străbătut apoi Calea Victoriei, cheiul Dâmboviţei şi aleea Sfintei Mitropolii, până la Palatul Patriarhiei Române.

Acolo, a eşit I. P. S. S. Patriarhul Nicodim căruia colindătorii i-au cântat colindele religioase şi care le-a dat o binecuvântare plină de simţire şi iubire.

D. prof. Mihail Vulpescu a mulţumit înaltului ierarh pentru dragostea cu care a primit pe păstrătorii datinilor scumpe neamului nostru.

M.S. REGELE ŞI M.S. REGINA MAMĂ

S'AU INAPOIAT IN CAPITALĂ

M. S. Regele şi M. S. Regina sosind în gara Mogoşoaia

M. S. Regele şi M. S. Regina Mamă Elena s'au înapoiat în Capitală la 23 Decembrie, ora 9, venind dela Florenţa.

Pe peronul gării Băneasa se afla Casa Civilă şi Militară a M. S. Regelui.

La descindere, Majestăţile Lor au fost întâmpinate de: D-na Maria Antonescu, d. vice-preşedinte al Consiliului de miniştri, Ex. Sa d. baron von Killinger, ministrul Germaniei, Ex. Sa d. Renato Bova Scoppa, ministrul Italiei, membrii guvernului, d. primar general al Capitalei, d. director general al poliţiilor, d. prefect al poliţiei Capitalei, d. general comandant al Pieţii Bucureşti.

Majestăţile Lor s'au întreţinut câtva timp cu persoanele prezente, după care au plecat la Palatul Regal.

SITUAŢIA PE TEATRELE DE RĂZBOI

Bătălia din insula Luzon. — Operaţiunile din Extremul Orient, din Europa orientală şi din Africa de Nord

de R. SEIŞANU

Corpul expediţionar japonez, care a debarcat pe coastele insulei Luzon din archipelagul Filipinelor, este evaluat la un efectiv de 80.000—100.000 de oameni, cu armamentul şi materialul de război necesar. In nordul insulei Luzon s'a angajat o bătălie mare. Lupte crâncene se dau şi în partea centrală şi de sud a acestei insule.

Aviaţia japoneză continuă atacurile împotriva aerodromurilor americane din zona Manila—Cavite şi din regiunea de vest.

In peninsula Malacca, operaţiuni sunt în curs, la sud de regiunile Kelantan şi Penang. Trupele japoneze se găsesc la 15 km. nord-vest de Ipoh. O formaţiune aeriană japoneză a atacat cu eficacitate obiectivele militare din oraşul Kuala Lampur (Malaezia britanică din partea de sud a peninsulei Malacca).

Oraşul Kuala Lampur e reşedinţa guvernului federal al statelor malaeze şi e situat la est de portul Kelang de pe coasta occidentală a peninsulei Malacca.

Englezii fac pregătiri de război în regiunea Rangoon din Birmania şi în apropierea frontierei Thailandului.

In insula Hongkong luptele continuă. Trupele canadiene şi britanice mai rezistă în cele şapte forturi rămase în posesiunea lor şi care se găsesc în partea de sud a insulei Hongkong.

Operaţiunile trupelor chineze din regiunea Tam-sui (50 km. de Hongkong) — şi despre care se ocupă comunicatul de eri din Ciungking al comandamentului forţelor chineze, — au caracterul de „guerilla" şi nu pot influenţa asupra celor din Hongkong.

In domeniul naval, n'a intervenit încă în acţiune, nici flota americană, nici flota britanică. Această întârziere este consecinţa pierderilor grave ce le-au suferit cele două flote în apele insulelor Hawai şi în marea Chinei de sud, în vase de linie şi care au răsturnat raportul forţelor în favoarea Japoniei.

In ajunul războiului din Pacific, raportul între forţele anglo-americane şi cele japoneze, în ce priveşte vasele de linie (marile cuirasate), a fost de 14 la 12, repartizate astfel: 12 vase de linie americane din clasele Arizona, Nevada, Itaho, Oklahoma şi 2 vase de linie britanice „Prince of Wales" şi „Repulse", contra a 12 vase de linie japoneze.

In urma scufundării şi a avarierii grave a 10 vase de linie americane şi britanice, proporţia s'a schimbat în favoarea Japoniei: 4 vase de linie anglo-americane contra a 12 vase japoneze din aceeaş categorie, în Pacific şi în Extremul Orient.

Ca să poată restabili superioritatea lor Marea Britanie şi Statele-Unite urmează să aducă alte vase de linie în aceste părţi. — cea dintâi din mările înconjurătoare ale Angliei, din Atlantic, Mediterana, sau Oceanul Indian; iar cea de a doua, din Atlantic. Problema se complică prin faptul, că o nouă redistribuţie a forţelor navale anglo-americane, ar modifica raportul de forţe din celelalte oceane şi mări, deoarece Marea Britanie trebue să facă faţă nevoilor impuse de propria siguranţă a metropolei, de bătălia din Atlantic şi de situaţia strategică din Mediterana, Marea Roşie şi Oceanul Indian; iar Statele-Unite, întărind flota din Pacific cu vasele de linie aduse din Atlantic, va slăbi flota sa din Atlantic.

Pentru Statele-Unite se mai pune şi o altă problemă delicată şi importantă: trecerea, în timp de război, a vaselor sale de război, din oceanul Atlantic în oceanul Pacific, prin canalul Panama.

Operaţiunea trecerei prin canalul Panama, în timp de război, este foarte grea şi periculoasă, deoarece vasele vor fi nevoite să navigheze în canal cu viteza redusă din cauza sistemului eclu-zelor şi ar putea fi expuse atacurilor avioanelor şi al submarinelor. Cu toate măsurile ce le-au luat americanii spre a asigura protecţia militară şi navală a zonei canalului Panama, ca şi a insulelor din baia Panama (oceanul Pacific), experţii amiralităţii Statelor-Unite nu exclud posibilitatea atacurilor avioanelor şi a submarinelor japoneze, fie în timpul traversării canalului de către vasele de război, fie după eşirea loc din canal în spaţiul maritim învecinat.

Se ştia încă din 1930, că japonezii dispun de tipuri de submarine speciale cu rază mare de acţiune, care pot acoperi distanţa Tokio-San Francisco, sau distanţa ce separă bazele lor din Pacific de bazele americane de pe coasta Pacificului, dus şi întors. S'a şi anunţat prezenţa unor submarine japoneze în apropiere de coasta Californiei.

Pe frontul oriental european au continuat luptele violente în sectorul central — regiunea Moscovei. Atacurile sovietice au fost respinse.

In sectorul Sevastopol avioanele germane au atacat vasele sovietice din port, avariind un vas de război.

In Cirenaica (Africa de nord) lupte sunt în curs în spaţiul situat la est de Benghazi, unde presiunea forţelor britanice s'a accentuat.

COLIND PE DRUM DE IARNĂ

de D. IOV

Pe drum de iarnă lung, pustiu şi greu,
Colindă dor, colindă gândul meu
Pe unde-a fulgerat eri sabia,
Prin toată Basarabia...

Ingenunchez cu gândul la răscruci,
Acolo unde odihnesc sub cruci
Cei ce-au adus jertfă lui Dumnezeu
Visu 'ntrupat ce l-am visat mereu...

La fiecare cruce'ncet colind
Şi candele de promoroac'aprind
Să le rămâe'n iarnă clar alint
Sub glia îmbrăcată în argint.

La ele numai dorul vine az'
Să semene mărgele pe obraz
Din lacrime să 'nşire metanii,
Să numere de-au mai rămas duşmanii...

Căci s'or scula iar, viforoşi, ca mâni
Toţi morţii 'n Basarabia stăpâni,
Convoi pornind pe drumuri lungi şi noui,
Să'mprăştie prin alte părţi eroi...

Plânsul atunci îl va'nghiţi moina,
Pe la vetre nu va jeli doina
Şi'n teacă va rămâne 'n pace sabia,
Cu morţi de-aiurea şi din Basarabia.

Intrevederea Roosevelt-Churchill comentată la Berlin

Prin telefon dela corespondentul nostru particular

Berlin, 23 Decembrie. — Vizita d-lui Churchill la Washington n'a produs nici o senzaţie la Berlin.

După părerile germane, data întâlnirii dintre d-nii Roosevelt şi Churchill caracterizează în mod suficient motivul ţinerii acestei întrevederi. Cei doi oameni de stat se întâlnesc într'un moment în care situaţia militară pentru cei doi aliaţi este foarte neplăcută. In urma intrării Japoniei în război şi splendidelor succese obţinute, s'a creiat fără îndoială o nouă situaţie militară. In special pentru Anglia, situaţia este penibilă, de oarece se află pe neaşteptate într'un război pe două fronturi, fapt ce-i produce mai îngrijorări.

D. Roosevelt a cerut probabil d-lui Churchill concentrarea forţelor britanice în Pacific tocmai în timpul în care Anglia caută să-şi menţină şi eventual să-şi întărească poziţia ei în marea Mediterană. Comentariile presei engleze şi americane arată controversele dintre cele două tabere.

In timpul discuţiilor dintre d-nii Roosevelt şi Churchill se vor fi produs cu siguranţă serioase diferende de păreri asupra tacticei şi strategiei conducerii războiului comun. In legătură cu aceasta se subliniază drept caracteristic comentariul unui speaker britanic de radio care a declarat că s'a creiat o situaţie imposibilă prin faptul că flota americană nu a ieşit în largul mării şi nu a încercat să salveze situaţia din Filipine sau dela Singapur.

D. Knox, ministrul marinei americane, a declarat de curând că flota Statelor-Unite s'ar afla în largul mării, căutând o întâlnire cu flota japoneză. Cu totul altfel este situaţia şi se poate prea bine înţelege decepţia comentatorului britanic. In cadrul situaţiei actuale militare, la Berlin nu se acordă decât o importanţă simptomatică întrevederii dela Washington.

Un al doilea moment care este considerat la Berlin drept foarte interesant este faptul că d. Churchill s'a dus la Washington spre a primi directive din partea preşedintelui Roosevelt. Acest fapt este considerat la Berlin drept o diminuare a prestigiului britanic. Cercurile politice din capitala Reichului sunt convinse că întrevederea dela Washington s'a realizat în urma iniţiativei preşedintelui Roosevelt, care a chemat în mod urgent pe d. Churchill la el, din cauza situaţiei catastrofale creiată de distrugerea flotei americane din Pacific.

Incadrarea profesiunii de avocat

în noua organizare a Statului

Principiile expuse de d. prof. Mihai A. Antonescu, vice-preşedintele consiliului de miniştri, în faţa membrilor primului barou al ţării

Continuând acţiunea de organizare a Corpurilor profesionale, prin consfătuiri cu membrii organizaţiilor de acest fel, d. prof Mihai A. Antonescu, vice-preşedinte şi preşedinte ad-interim al consiliului de miniştri, a expus Sâmbătă în faţa avocaţilor din Capitală, principiile după care se va organiza profesiunea de avocat, în Statul de mâine.

In acest scop, membrii Baroului de Ilfov, convocaţi în şedinţă plenară extraordinară, s'au întrunit în număr impresionant de mare, în sala de şedinţe a Curţii de Apel S. I. din palatul Justiţiei.

D. prof. Mihai A. Antonescu a sosit la palatul Justiţiei însoţit de d-nii Const. Stoicescu, ministrul justiţiei şi C. Porumbeanu, secretar general al aceluiaş minister.

In aşteptarea d-lui vice-preşedinte al consiliului, în sala de şedinţe, se găseau d-nii: Dimitrie Grozdea, decanul Baroului de Ilfov; prof. C. Bălescu şi Mihail Paleologu, pro-decani; N. Pârvulescu, preşedintele Uniunii avocaţilor din România; St. Marinescu-Bolintin, vice-preşedinte; toţi consilierii primului barou al ţării; d-nii: Tr. Martinescu, G. Costăchescu, prof. Jean Vermeulen, Gorski, G. Slama, Ion Nedelescu, C. Haliţki, I. Mateescu-Capeţineanu, Toma Dobrescu, C. Vasilescu-Duca, C. Bercuş, St. Mihăilescu, Radu Goruneanu, I. Nicolau, prof Al. Vălimărescu, Dimitrie Cioc, Mircea Ionescu, secretarul general al Baroului de Ilfov, precum şi reprezentanţii Uniunii avocaţilor din România, d-nii Nicu Stănescu, Stelian Ionescu, Davidescu şi secretarul Uniunii, d. I. Pelinescu şi un mare număr de avocaţi.

La sosirea în sala de şedinţe, d. prof. Mihai A. Antonescu, după ce a fost viu aplaudat de către întreaga asistenţă, este salutat în numele primului barou al Ţării, de către d. decan Dimitrie Grozdea

Cuvântarea domnului Decan al baroului de Ilfov

D. decan Dimitrie Grozdea a spus următoarele:

„Domnule Vice-preşedinte al Consiliului de Miniştri,

D-le Ministru al Justiţiei!

Venirea dvs. în mijlocul nostru, este pentru noi prilej de sărbătoare.

Baroul Capitalei vă primeşte cu bucurie şi vă salută, prin mine, cu urarea noastră românească: Bine aţi venit.

Munca fără preget şi priceperea pe care o puneţi în serviciul Naţiei, ne umple sufletul de bucurie şi de nădejde, dar în acelaş timp simţim şi o mândrie pentru profesiunea noastră, fiindcă dvs. sunteţi un membru distins al Corpului nostru.

Cunoaşteţi sentimentele româneşti care vibrează în sângele nostru, de aceea în strădania pe care d. Mareşal Antonescu o pune pentru aşezarea României pe temelii noui de viaţă, va găsi în Corpul Avocaţilor un sprijin neprecupeţit, pe cât de luminat, pe atât de patriotic.

Profesiunea noastră, mai mult decât oricare alta, răspunde la toate cele trei funcţiuni, pe care Conducătorul Statului nostru le cere tuturor organizaţiilor profesionale.

Suntem un organ de solidarizare a intereselor noastre profesionale, dar în acelaş timp, suntem un organ tehnic, prin selecţionarea membrilor admişi în Corp, pe baza obligaţiunilor impuse de legea noastră organică.

In lupta noastră pentru dreptate şi adevăr, îndeplinim în Stat o funcţiune naţională.

Pentru a asigura Statului o funcţiune normală şi a ajuta naţia noastră, să-şi recapete locul pe care-l merită, Corpul avocaţilor, este gata să facă orice sacrificii i se vor cere combatibile cu drepturile, demnitatea şi valoarea lui.

Aşteptăm, domnule Vice-preşedinte al Consiliului, cu toată încrederea, comunicarea dvs., fiindcă suntem siguri, că porneşte dintr'un suflet romnesc cu grijă şi dragoste de ţară".

Cuvântarea d-lui prof. Mihai Antonescu

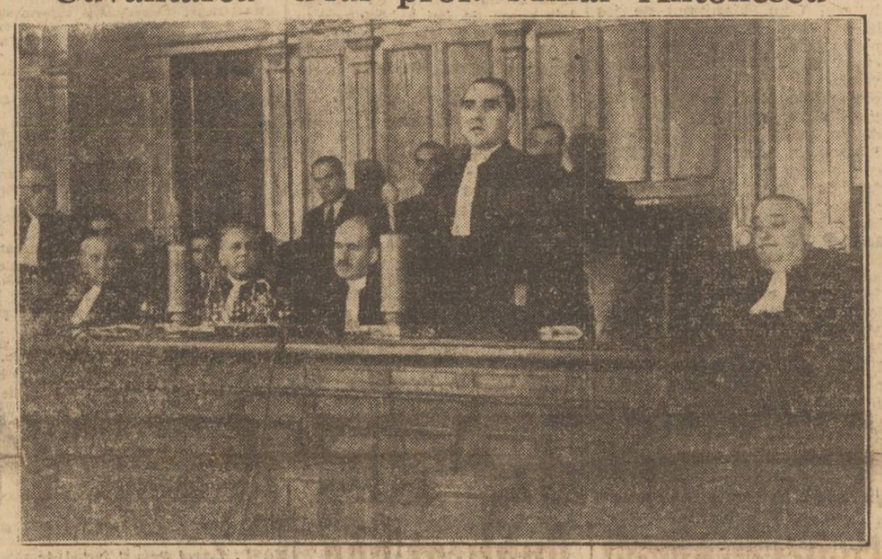

D. prof. Mihai Antonescu, vice preşedinte al consiliului de miniştri, rostindu-şi cuvântarea.

D. profesor Mihai Antonescu îşi începe cuvântarea închinând un gând pios celor căzuţi în lupta de desrobire a Neamului.

Domnia-Sa arată apoi că a venit în casa gânditorilor ordinei sociale ca să le împărtăşească sistemul de reorganizare a Statului Român pe baze de solidaritate profesională.

CRIZA STATULUI CONTIMPORAN

Trăim azi un sbucium adânc. Cascada de sânge care surpă azi atâtea aşezăminte şi îneacă în valuri de jertfă atâtea bătrâne aşezări, nu înseamnă numai o încleştare biologică, lupta aceasta este hotărît — cea mai mare luptă spirituală pe care a încercat-o vreodată civilizaţia.

Europa în special, străbate o criză gravă. De 150 de ani, ea îşi caută o aşezare şi o structură.

Statul născut în epoca medievală şi alcătuită apoi în jurul ideii monarhice, era un Stat de solidaritate socială şi profesională.

Prin organizarea comună a profesiunilor şi prin oraşele libere cu disciplina lor, el era un Stat de tradiţie; prin ideia monarhiei teocratice, era un Stat de mistică şi prin forţa de coheziune cu care monarhia impunea mulţimii conduse, forţa disciplinei şi a suveranităţii sale, era un Stat de autoritate.

Dar monarhia nu şi-a înţeles misiunea ei de coordonare, folosind rezervele mistice ale instituţiunii, pentruca să transforme în tiranie, ceiace trebuia să fie o supremaţie morală.

Revoluţia franceză a dărâmat acest Stat mistic şi autoritar, răvnind să aşeze la locul lui o ordine nouă şi proclamând dreptul mulţimii de a-şi stăpâni destinul.

In loc însă ca, substituind aceste temelii morale şi mistice ale Statului prin ideia suveranităţii, mulţimea să găsească şi sistemul pentru a coordona această forţă a masselor, pentru a o disciplina sub forţa unei autorităţi organizate şi consimţite de această mulţime. Revoluţia franceză a substituit ideea suveranităţii monarhului prin ideea suveranităţii poporului. Fiecare cetăţean era un monarh al drepturilor lui.

De atunci, Europa, care a tresărit în această luptă de libertate şi a luptat pentru refacerea naţională a Statelor, apărând ideia suveranităţii poporului, nu şi-a găsit nicio formulă de aşezare ,pentrucă de atunci şi până azi, lupta cea mare se dă între ideia statală care murise odată cu monarhia şi cu autoritatea ei centralizatoare şi organizatoare şi între dreptul massei de a conduce, negăsind un sistem care să unească cele două elemente de antiteză: individul şi Statul.

In toată această luptă, statele nu şi-au găsit aşezarea definitivă.

Imediat după războiul mondial din 1914—1918, problema statului s'a pus din nou.

De data aceasta însă, în loc să se găsească o formulă politică pentru aşezarea Statului şi pentru organizarea coheziunei naţionale lăuntrice, toată lumea s'a întors la ideia universalistă din care se născuse Statul medieval şi a crezut că prin formula Societăţii Naţiunilor şi organizarea unui cosmopolitism fără celulă de bază, fără organismul vital care să-l întreţină şi fără autoritatea care să-l conducă, se poate rezolva problema crizei Statului lăuntric prin soluţii internaţionale.

Tot atât de factice ca şi formula teoretică a suveranităţii populare, formula suveranităţii păcii, neorganizată, neapărată prin instrumente de autoritate, necreind realităţi regionale pe care să se reazime comunitatea europeană şi comunitatea lumii, n'a făcut decât să agraveze problemele Statului şi să adâncească prăpastia dintre Naţiuni.

In această vreme, s'au încercat totuşi două formule.

Pe de o parte realizarea unui element de coheziune care să se aşeze adânc pe interesul individual şi pe interesul colectiv al grupului, iar.

Pe de altă parte, fragmentarea naţiunii în grupuri, deci micşorarea presiunei pe care o exercită mulţimea suverană asupra Statului.

Dublu fenomen realist: înrădăcinarea deci, a dreptului şi a interesului individual într'un grup, şi prin grup în naţiune, iar pe de altă parte, fragmentarea naţiunei în mai multe grupuri, de natură să poată rupe valul de presiune care apasă asupra Statului.

Iată, formulele care se sbat azi sub ochii noştri în criza Statului, iată încercările la care asistă contemporanitatea, faţă problemele care se pun filozofiei juridice şi politice în reconstrucţia Statului.

In Europa de mâine nu vor rămâne decât naţiunile şi Statele cari vor fi ştiut să rezolve grava problemă a organizării coheziunii naţionale. Şi formula de viaţă a popoarelor europene este formula naţiunii disciplinate, legată prin instrumente de viaţă biologică, organizată prin funcţiuni naturale de sinteză între interesul individual şi interesul naţiunei, mobilizarea tuturor conştiinţelor individuale prin însuşi exerciţiul rosturilor în naţiune, prin profesia pe care o exercită şi solidarizarea lor la marile scopuri naţionale, adică naţiunea organizată technic, naţiunea biologică. în locul naţiunei ideologice.

In zilele noastre, Statele care au ştiut din vreme să-şi dea această funcţiune de organizaţie interioară şi de coeziune întemeiată pe realităţi, disciplinând naţiunea şi mobilizând în acelaş timp toate forţele individuale, au dus şi pe câmpul de bătae acea vitalitate dominatoare care a dovedit puterea mântuitoare a nouei formule de organizare statală.

Exemplul Germaniei e elocvent. După ce a dominat un secol şi jumătate spiritualitatea Continentului, Franţa s'a prăbuşit în faţa ridicării Marelui Reich, atunci când nu a mai ştiut să opună tiraniei desrămătoare a suveranităţii populare, digul conştiinţei misiunei istorice a poporului francez. Germania a biruit pentru că lupta ei a fost o luptă de coeziune, o luptă de înghebare a tuturor forţelor naţionale, de unitate şi de ridicare a potenţialului naţional, prin disciplinarea Naţiunei, prin împărţirea în grupuri, prin organizarea tehnică a fiecărui grup, şi printr'o osmoză de forţă disciplinată a tuturor puterilor creatoare ale naţiunei, organizată în armată.

Continuând, d. profesor Mihai Antonescu aminteşte cuvintele rostite de d-sa anul trecut la 18 Decembrie în aceeaş sală: O revoluţie care se înstrăineză de spiritul de dreptate, este o revoltă; o revoluţie care se întemeiază pe spiritul de dreptate este o mare biruinţă naţională (aplauze).

Europa va putea despica drumul viitorului, dacă se va întemeia pe spiritul de dreptate şi pe osmoza idealurilor, în organizarea unitară a Statului de mâine şi pe împăcarea marilor rase. Fără acestea, Continentul va fi zguduit de o nouă anarhie medievală, care-i va aduce prăbuşirea.

REALITĂŢILE ROMÂNEŞTI DE IERI

Vorbind de realităţile româneşti, d. Vice-Preşedinte al consiliului subliniază rolul dominant al executivului guvernelor noastre, în conducerea statului, care erau lipsite însă de instrumentele tehnice de organizare a naţiunii.

Administraţia a fost lipsită de organizaţie şi control şi lăsată — până la legea contenciosului administrativ şi până la statutul funcţionarilor publici — la arbitrariul guvernelor.

Fără concepţie şi orientare pe planul politic şi fără un sistem economic, Statul Român de ieri, ajunsese pe pragul prăbuşirii.

Reforma agrară greşit înfăptuită, a provocat pauperizarea ţărănimii. Alături de aceasta, scăderea producţiei, reducerea exportului, insuficienţa înarmărilor, haosul legislativ, secătuirea tezaurului public, imoralitatea şi incapacitatea administrativă şi însfârşit prăvălirea graniţelor, ameninţarea comuni-

(Continuare în pag. 11-a)